

Ve vlaku sem a tam

Nemohla jsem se dočkat středy, ale byla tady. Středeční ráno. Od zadních vrátek stodoly jsem zamávala na stádečko, jakože dneska mi držte palce kvůli němu. A třebaže bych vaťák už nikdy nezapřela, velice jsem si hlídala, abych se tentokrát převlíkla. Vzala jsem si černou mikinu s kapucí. Podobnou, jakou nosil ten kluk. Naposled jsem se podívala do zrcadla. S kapucí na hlavě, nebo bez? Nemohla jsem se rozhodnout, ale tak i tak mi to docela slušelo.

Ten den jsem ve škole dostala trojku ze zkoušení z dějepisu, což byla skvělá známka. Myslím vzhledem k mému současnému prospěchu. Ovšem Pecka si pamatovala minulý rok a o přestávce mě utěšovala: „Neboj, to vylepšíš.“

Prohodila jsem něco jako no jo a koutkem oka sledovala hihňalky vepředu. V duchu jsem si říkala: Jak jsem s nimi vůbec mohla kamarádit? Ty by asi zíraly, kdyby viděly, s kým se dneska budu bavit ve vlaku. Ty by mi záviděly! Ale je mi to jedno. Už je vážně nepotřebuju!

Jenže ve tři hodiny na Masarykově nádraží mě suverénnost šmahem opouštěla. Samé pochybnosti, jestli tam bude a jaký vlastně bude a jaká budu já. Navíc mi děsně kručelo v břiše a v kapse ani pár drobných na obyčejný rohlík. Zato jsem ve výloze stánku zahlédla svůj odraz. S kapucí, nebo bez? Ale proč se mám rozhodnout, když nakonec stejně nepřistoupí.

Za stanicí Roztoky u Prahy vešel do vagonu průvodčí. Ukázala jsem mu průkazku, a sotva popošel, rozbušilo se mi srdce. Příští stanice se nezadržitelně blížila.

Byl tam! Stál na nástupišti a naše oči se setkaly ještě přes sklo okna. Poznala jsem to. Určitě mě vyhlížel. Pak nastoupil a jako vždycky zůstal na chodbě u výstupních dveří. Ale po chvíli se naše pohledy znovu spojily. Neucukla jsem! Naopak jsem bradou naznačila, že další krok je na něm. On zase rukou naznačil, jestli má přijít, a já jsem přikývla.

„Ahoj,“ pozdravil mě trošku v rozpacích, ale nesedl si.

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

„Odkud jezdíš?“ zeptal se.

Nepoznala jsem, jestli se ptá odkud jezdím do školy, nebo ze školy, a tak jsem řekla: „Z Letek na Masarykovo nádraží.“

„Z Letek až do školy do Prahy?“

„Přestěhovali jsme se, a nechtěla jsem změnit školu.“

„To chápu,“ potřásl hlavou.

„Ty to máš lepší, jenom jednu stanici.“

„A stejně nestíhám,“ zasmál se.

Tak jsme se začali bavit jakoby nic, ale dívali jsme se na sebe zblízka a poprvé jsme slyšeli svoje hlasy.

„Asi bych se tě měl zeptat, jak se jmenuješ,“ nadhodil.

„Isabela, ale říká se mi Iso. A ty?“

„Já jsem Tomáš, podle mamky Tomík, ale jinak i Tom.“

Neznělo to sice bůhvíjak vtipně, ale stejně jsem se potíchu zasmála a on se usadil proti mně.